

La Tató ens ha dit adéu

El passat 6 de setembre moria, als 93 anys, la begurenca Concepció Pi i Prats, la coneguda i estimada "Tató". Des del "Es Pedrís Llarg" ens afegim al condol per la seva mort.

La "Tató" va ser enterrada el dia 8 de setembre a l'església de Sant Pere de Begur, que es va omplir de gent per dir-li l'últim adéu. El seu multitudinari enterrament va ser una mostra de l'estimació i el respecte que el poble de Begur sentia per ella. Diverses generacions de begurencs es van donar cita a la cerimònia i es va cantar una sardana-havanera dedicada a la seva persona.

La popular "Tató" era filla de can Llach, una tradicional i antiga casa de Begur. A causa d'una greu crisi econòmica, els seus pares es van veure obligats a tancar la botiga de comestibles que regentaven i la "Tató", encara molt jove, va haver d'abandonar l'escola i anar a servir a diverses cases.

Ben aviat se sent atreta per l'esperit catalanista i segueix profundament el moviment "Pomells de Catalunya", fundat per J. M. Folch i Torres l'any 1920. La implantació de la dictadura de Primo de Rivera significà la dissolució d'aquest moviment patriòtic i un cop molt dur per a la cultura catalana. Amb tot, l'adolescència de la "Tató" està estretament vinculada als "Pomells de Catalunya", ja que es tracta d'una èpo-

La Tató, l'any 1977, amb una senyera a la mà a dalt del castell.

ca d'intensa activitat cultural i patriòtica que marcarà per sempre la seva personalitat. En efecte, el cristianisme i Catalunya, juntament amb la seva dedicació a la mainada, esdevindran els fermes pilars sobre els quals la "Tató" basarà la seva vida.

Tant en la dictadura de Primo de Rivera com en la dictadura franquista, la "Tató", tot i les severes prohibicions, no deixa mai de cultivar el seu senti-

ment catalanista i, sovint de forma clandestina, es dedica a fomentar i estendre la cultura catalana a través del teatre, les cançons o la poesia. Dona d'un caràcter tenaç i d'unes sòlides conviccions, està plenament convençuda que "Els grans ideals no moren mai".

Passats els anys més rígids de la postguerra, la "Tató" continua amb la seva tasca pedagògica i casa seva es converteix en un centre de trobada de nens i adolescents que, amb paciència i comprensió, són introduïts en el coneixement i l'amor de les seves arrels i del seu país. Encara avui són molts els begurencs que recorden amb nostàlgia i tendresa les hores viscudes a ca la "Tató".

L'any 1984, en merescut reconeixement a la seva tasca, se li organitza un emotiu homenatge i el 6 d'abril del mateix any l'Ajuntament aprova dedicar-li el carrer on va viure tota la seva vida.

La "Tató", una persona senzilla i afaeble, és ja un símbol del nostre poble i un mirall per a molts begurencs, petits i grans, que van veure en ella un exemple d'humilitat i d'entrega a uns ideals que mai no va deixar de defensar. Estem convençuts que la seva imatge i la seva personalitat restaran intactes en el nostre record, segurament perquè les grans persones, com els grans ideals, tampoc no moren mai.

Un record per a l'àvia Antònia

El curs de labors, des del primer moment en què va néixer, va tenir l'ajut de la Sra. Antònia, o l'àvia Antònia com tots l'anomenàvem afectuosament. El seu tarannà va dur-la a col·laborar de forma immediata en l'activitat. Amb el seu dolor a les cames, que moltes vegades no la deixava ni caminar, mirava de no faltar, i pujava les escales del Casino a poc a poc, per donar un cop de mà a qui li calgués amb l'agulla i el ganxet. També va ser l'ànima del fet que ens entrés el cuquet de reprendre el vell art de les puntes al coixí. No faltava mai un detall seu a cap exposició de labors i sempre ens deixava tot el que calgués. Ens volia ajudar, però no li agradava gens ser protagonista i així ho havia dit un munt de vegades.

Sempre, en inaugurar una exposi-

ció, era allà, al costat de tots els alumnes, i mai li faltaven paraules per dir que tot era molt bonic. Ensenyava, a tots els que entraven, cada treball amb un to d'alabança per a la persona que ho havia fet.

Aquest any, de cop i volta, ens ha deixat, sense remor com era el seu tarannà. Hem començat el nou curs de labors sense el seu alè, però la tenim tots en el record quan fem ganxet o la Juanita mou els buixets, i és per això que ens hem atrevit a escriure aquestes quatre ratlles mal girbades, perquè creiem que ella bé es mereix aquest nostre record, el record de les alumnes de labors que han estat al seu costat, el de les alumnes de l'Escola d'Adults que, en el passar i traspasar del carrer, sempre tenia una paraula d'ànim

per a la tasca d'aprendre, i de tots aquells que sense anar a classes de labors hem estat amics, veïns o companys.

A reveure àvia Antònia.

MONTSE HENAREJOS I ROSA VILÀ

